

Люта я дрямка задряма,
 при дицата легнала
 и лошавъ сънь сънивала:
 Два гарвана са бияха
 на техни *кѣщи високи*,
 синьо си мисѡ късаха
 и черни кърви течаха.
 Отъ сънь са Диляна събуди
 и на дицата си думаше:
 „Петърчо, още Павелчо,
 станете, синко, станете,
 да ви маня прибличе, —
 туй *ша* ви ѣ синко от майка,
 от майка мила сетнина:
майка мащяха ша ви доди
Хубаво да я слушате“
 И Стефан въртата похлопа,
 Диляна му самѡ отвори.
 Стефан ѣ нищо не рѣчи,
 чи при майка си отиде
 и на майка си думаше:
 „Мор мане, стара мане,
 помниш ли си, мане ле,
 сношната твоя приказка,
 истяна ли ѣ мане, мане ле?“
 — „Истяна ѣ, синко, истяна.
 Стефанъ ѣ нищо не рѣчи,
 чи при Диляна отиде
 и на Диляна думаше:
 „Дай ми, Диляно, ножчето
 чи брави ялови *ша* кола!
 Я подигни си шията,
 златъ гирданъ *ша* ти примера.“
 Диляна шия подигна,
 той ѣ главата отряза.
 Главата ѣ отзем скачаше,
 изика ѣ в'уста думаше:
 „Стефане, моя прѣвнино,
 що послуша майка си,
 та дилата ни остави
 клети сираци да ходатъ!“
 Стефанъ му жално дожаля,
 чи долу при коня си слези.
 чи си коня изкара
с'дребенъ го оризъ назови,
с'ройно вино напой,
сини му сидла оседла
пѣстри му смоци опаса